

Arrest

nr. 86 687 van 31 augustus 2012
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS loco advocaat K. VAN BELLINGEN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaart de Russische nationaliteit te bezitten, moslima van Tsjetsjeense origine te zijn en afkomstig te zijn van Katyr-Yurt in de Tsjetsjeense Republiek van de Russische Federatie.

U verklaart dat uw man, R.B. (...), eind november of begin december 2010 problemen kreeg. Mannen kwamen langs met een convocatie op de naam van uw man. Hij werd de volgende dag opgeroepen bij de regionale ROVD. Uw man vertrok de volgende dag en zei dat hij na de middag terug zou komen. Toen hij na 17u nog steeds niet thuis was, ging uw schoonvader naar de ROVD om te vragen of uw man daar was. Hij was daar echter niet. Een dag later ging uw schoonvader opnieuw naar de ROVD, maar opnieuw lieten ze hem weten dat uw man daar niet was, waarna uw schoonvader aangifte deed van de verdwijning van zijn zoon. Twee dagen later kwamen drie mannen bij u langs die u zegden dat, als u uw man wou zien, u met hen moest meekomen. Uw schoonvader ging met u mee en jullie reden richting Grozny. Jullie reden de binnenplaats van een gebouw op en in dat gebouw zat uw man. Hij zei dat u zich niet ongerust moest maken, dat hij binnenkort terug naar huis zou komen. Diezelfde dag werd uw man vrijgelaten en bleek hij in elkaar geslagen te zijn en vertelde hij dat hij werd gedwongen om

valse verklaringen af te leggen in verband met een vroegere job als bewaker bij een televisiezender. Korte tijd later werd uw man nog een keer aangehouden, maar dezelfde dag terug vrijgelaten.

In januari 2011 besloot uw man het land te verlaten, maar omdat hij niet voor alle leden van uw gezin een visum kon regelen, is hij alleen vertrokken, samen met uw zoon D. (...). Momenteel bevinden zij zich in Finland, waar zij asiel hebben aangevraagd.

Na het vertrek van uw man kwamen regelmatig mannen langs, telkens vroegen ze waar uw man was. In mei betaalde uw schoonvader die mannen 3000 dollar, in de hoop dat zij u nu met rust zouden laten. Toen was het twee maanden rustig, tot die mannen in juli opnieuw langskwamen en u begonnen op te bellen.

Op 18 juli 2011 bent u dan naar uw tante in Saligorsk, Wit-Rusland, vertrokken en op 10 augustus 2011 bent u teruggekeerd naar Katyr-Yurt, omdat u hoopte dat alles opnieuw in orde zou komen en dat uw man zou kunnen terugkeren.

Midden september werd uw zoon Achmed echter op straat tegengehouden door vier mannen. Hij werd gedwongen in een auto te stappen en werd ondervraagd over de verblijfplaats van zijn vader. Daarna werd hij onmiddellijk terug vrijgelaten.

Ongeveer een week later, op een zondag, kwamen opnieuw mannen langs met een convocatie op uw naam. U moest naar een regio aan de andere kant van Tsjetsjenië gaan.

In de nacht van 3 op 4 oktober 2011 bent u naar Grozny vertrokken, waar u bij uw schoonbroer Islam verbleef, samen met uw kinderen.

Op 3 december 2011 bent u dan naar België vertrokken en op 9 december 2011 bent u hier aangekomen.

Dezelfde dag vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: uw internationaal paspoort dd. 16 maart 2010; huwelijksakte dd. 2 oktober 1997; geboorteakte E. (...) dd. 21 oktober 2011; geboorteakte A. (...) dd. 17 september 2007; geboorteakte A. (...) dd. 17 mei 2001; binnenlands paspoort A. (...) dd. 7 september 2011; vaderschapserkenning voor A. (...) dd. 17 mei 2001; convocatie dd. 4 november 2010; medisch attest dd. 15 november 2010; convocatie dd. 27 januari 2011; convocatie dd. 6 april 2011."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaart dat u uw land hebt verlaten omwille van problemen die u kreeg met de autoriteiten omwille van problemen die uw man had met de autoriteiten. Eind 2010 werd hij namelijk enkele keren gearresteerd.

Na zijn vertrek uit Tsjetsjenië in januari 2011 kreeg u regelmatig bezoek van de autoriteiten. Ze vroegen telkens waar uw man was. Van 18 juli 2011 tot 10 augustus 2011 bent u dan naar uw tante gegaan in Saligorsk. Toen u terug in Atshchoy-Martan was, werd uw zoon A. (...) midden september 2011 ondervraagd over uw man en eind september 2011 ontving u een convocatie op uw naam. Daarop bent u naar Grozny vertrokken en twee maanden later naar België. Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u uw relaas en uw vrees voor vervolging niet aannemelijk kan maken. Meerdere punten dienen in dit kader te worden aangestipt.

Vooreerst werden een aantal belangrijke tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen op het Commissariaat-generaal.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste interview dat uw man zeker drie keer werd gearresteerd (CGVS 24/01/12 p.20), terwijl u tijdens het tweede interview beweert dat er maar twee arrestaties plaatsvonden (CGVS 2/03/12 p.13).

Toen u werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaarde u dat u zich slechts twee arrestaties herinnert (CGVS 2/03/12 p.13). Dit kan echter niet aangenomen worden als een afdoende verklaring van de vastgestelde inconsistentie.

Tijdens uw eerste interview bevestigde u namelijk twee keer dat een derde arrestatie heeft plaatsgevonden en ook verklaarde u dat de laatste arrestatie kort na de tweede arrestatie plaatsvond (CGVS 24/01/12 p.20). Dat u zich een maand later niets meer van die derde arrestatie zou herinneren is niet aannemelijk, waardoor deze tegenstrijdigheid ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw problemen.

Daarnaast dient te worden vermeld dat u onaannemelijk vaag bleef met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas.

Zo verklaart u dat uw man problemen kreeg omwille van zijn werk voor de televisiezender IsTV in Grozny. In 2008 heeft hij daar ontslag genomen omwille van problemen met zijn baas, maar u weet niet welke problemen dat waren, want uw man heeft u dat niet gezegd (CGVS 2/03/12 p.4).

Eind 2010 zou uw man dan ernstige problemen hebben gekregen met de autoriteiten omwille van zijn job bij IsTV en moest hij valse verklaringen afleggen.

U kunt echter niet zeggen waarover die valse verklaringen gingen. Toen u werd de vraag werd gesteld waarom u hierover niet hebt geïnformeerd, verklaarde u dat u hierover niets hebt gevraagd aan uw man, want u was meer geïnteresseerd in uw kind (CGVS 2/03/12 p. 6).

Deze uitleg overtuigt echter niet. U verklaarde namelijk dat u sinds enkele weken opnieuw contact hebt met uw man (CGVS 2/03/12 p. 3), waardoor u ruimschoots de mogelijkheid had om essentiële details betreffende de problemen van uw man te weten te komen, hetgeen u nagelaten hebt.

Deze ongeïnteresseerde en nalatige houding tast uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw problemen verder aan.

Eveneens hebt u onaannemelijk weinig kennis over de omstandigheden waarin de arrestaties van uw man plaatsvonden. U weet namelijk niet wanneer de verschillende arrestaties plaatsvonden, door wie uw man werd gearresteerd, en hoeveel tijd er was tussen de verschillende arrestaties (CGVS 24/01/12 p.19; CGVS 2/03/12 p.9,15). U kan ook niet vertellen wanneer u precies is gevlucht, of hoeveel tijd er zat tussen de laatste arrestatie van uw man en zijn vertrek uit Tsjetsjenië (CGVS 2/03/12 p.14).

Dat u zo weinig kennis heeft over de problemen van uw man is opvallend, zeker aangezien de problemen van uw man aan de basis liggen van uw verklaarde problemen vandaag.

Met betrekking tot uw persoonlijke problemen bent u trouwens eveneens erg vaag.

U verklaart dat er vanaf januari 2011 regelmatig mannen langskwamen bij u. U weet echter opnieuw niet van welke dienst die mannen waren en hoe vaak ze zijn langsgekomen (CGVS 24/01/12 p.20-21).

Ook over de convocaties die u eind september 2011 op uw naam ontving, hebt u eveneens opvallend weinig kennis. U verklaart dat u niet weet welke dienst die convocaties kwam brengen, u weet niet meer wanneer ze die convocaties precies kwamen brengen, u weet niet wat er op die convocaties stond, u weet niet waarvoor u werd opgeroepen en u weet niet waar u naartoe moest. Dit terwijl u wel verklaart dat u de convocaties hebt gelezen (CGVS 24/01/12 p.13-14).

Dit is opmerkelijk, zeker aangezien dit het laatste incident was dat u voor uw vlucht uit de Russische Federatie zou gekend hebben, en waardoor u uw land uiteindelijk ontvlucht zou zijn.

De bovenstaande vaagheden tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig aan.

Voorts dient te worden aangehaald dat ook uw reisroute, zoals die door u werd verklaard, weinig overtuigend is.

Uit uw relaas blijkt dat u met de auto van Grozny naar België bent gereisd. Onderweg bent u een keer veranderd van auto. U verklaart dat u uw reispaspoort aan een van de chauffeurs had afgegeven, maar u kan zich niet herinneren dat zij uw reispaspoort ergens heeft moeten tonen (CGVS 24/01/12 p.14).

Ook weet u niet via welke landen u naar België bent gekomen (CGVS 24/01/12 p.15), waar u van wagen hebt gewisseld, verklaart u dat u geen enkele grenscontrole hebt gepasseerd en weet u niet hoeveel voor uw reis werd betaald (CGVS 24/01/12 p.16).

Uw uitleg overtuigt echter niet.

Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precarie onderneming is en u persoonlijk belang had bij het welslagen van uw reis, is het bijgevolg niet aannemelijk dat u dermate onwetend bent betreffende het reistraject, de grenscontroles en de financiering van die reis.

Deze vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid betreffende uw reisroute naar België is zwaarwichtig.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten

gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze actief evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij bovenstaande conclusies kunnen wijzigen.

Uw internationaal paspoort, uw huwelijksakte, de geboorteaktes van uw kinderen E. (...), A. (...) en A. (...), het binnenlands paspoort van A. (...) en de vaderschapserkenning voor A. (...) bevatten enkel gegevens betreffende uw identiteiten en die van uw kinderen en die wordt door mij niet in twijfel getrokken.

Op 2 februari 2012 hebben wij van u nog enkele bijkomende documenten ontvangen ter staving van uw asielrelaas. U legde drie convocaties voor en een medisch attest dat u via uw man, die u enkele dagen na het eerste interview op het Commissariaat-generaal hebt teruggevonden, hebt doorgefaxt.

Er werden echter verschillende opvallende tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen en de documenten die u.

U verklaarde namelijk dat er slechts twee convocaties op naam van uw man werden afgeleverd (CGVS 2/03/12 p.10), terwijl u er wel drie voorlegt. Toen u hiermee werd geconfronteerd verklaarde u dat u verteld hebt wat u wist over twee convocaties en dat een van die convocaties door uw schoonvader werd ontvangen (CGVS 2/03/12 p.10). Toen u ten slotte nogmaals werd gevraagd of u iets wist over een derde convocatie, antwoordde u "nee" (CGVS 2/03/12 p.11).

Dergelijke vaststellingen van tegenstrijdigheden zijn zwaarwichtig, zeker als daarbij komt dat ook de inhoud van die convocaties niet klopt met wat u verklaarde op het Commissariaat-generaal. U verklaarde namelijk dat u wist dat uw man twee keer als getuige werd opgeroepen (CGVS 2/03/12 p.8). In de convocaties wordt uw echtgenoot echter slechts een keer als getuige opgeroepen, namelijk op 4 november 2010. In de andere convocaties staat te lezen dat uw man op 27 januari 2011 wordt opgeroepen voor confrontatie en op 12 maart 2011 als verdachte.

Ook werden ongerijmdheden vastgesteld tussen uw verklaringen en het medisch attest dat u voorlegt ter staving van uw asielrelaas.

Aanvankelijk verklaarde u namelijk dat uw man, na zijn eerste arrestatie, verwondingen had opgelopen aan zijn ribben (CGVS 24/01/12 p.19).

Tijdens het tweede interview verklaarde u dat uw man blauwe plekken had, dat zijn vinger zwart was en dat hij verwond was aan zijn hoofd, maar niet aan zijn gezicht (CGVS 2/03/12 p. 13,14).

In het medisch attest staat echter te lezen dat uw man onder andere bloedingen op zijn hoofd en naast zijn linkeroog had. Hiermee geconfronteerd bleef u ontkennen dat uw man letsels aan zijn oog had opgelopen. U had hem ook nooit met een blauw oog gezien (CGVS 2/03/12 p.15) en u kon geen verklaring geven waarom dat verkeerd op het medisch attest zou staan.

Deze verschillende tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten hollen uw geloofwaardigheid verder uit. Van een asielzoeker die documenten opstuurt die dienen als extra ondersteuning voor het asielrelaas, mag toch ten minste verwacht worden dat zij op de hoogte is van de inhoud van deze documenten, wat bij u allerminst het geval is.

Hierdoor heeft het Commissariaat-generaal gegronde redenen om te twijfelen aan de authenticiteit van deze stukken.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat iedereen in de Noordelijke Kaukasus om het even welk document kan kopen. Bovendien gaat het hier om kopieën, wat een beperkte bewijswaarde impliceert. Wanneer er dus rekening wordt gehouden met enerzijds de relatieve waarde van deze documenten en anderzijds de bovenstaande opmerkingen over uw verklaringen over die documenten, kunnen deze documenten in geen geval als een bewijs worden beschouwd als zou u een gegronde vrees voor vervolging hebben ten opzichte van de Russische autoriteiten.

Bijgevolg kan er op basis van de voornoemde redenen geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten waarop u uw asiel baseert.

Er dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 13 april 2012 de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de materiële motiveringsverplichting en van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoekster stelt dat niet wordt betwist dat haar echtgenoot en haar zoon momenteel in Finland verblijven en laat gelden dat de commissaris-generaal hierover nadere informatie had dienen op te vragen; zij voert aan (zie verzoekschrift, p. 3) *“Dat indien de Finse autoriteiten de asielaanvraag van de echtgenoot van verzoekster en haar zoon wel degelijk toekennen, dit uiteraard zeer belangrijk is en repercussies heeft op de asielaanvraag die door verzoekster in België werd ingediend.”*

Verzoekster wijst er op dat zij zich voor haar asielaanvraag voornamelijk baseert op de problemen die haar echtgenoot kende.

Volgens verzoekster is de motivering van de bestreden beslissing tegenstrijdig waar er enerzijds wordt gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië drastisch zou veranderd zijn nu de gevechtshandelingen zouden zijn afgenomen, terwijl anderzijds wordt vermeld dat er nog steeds ernstige problemen blijven van mensenrechtenschendingen, ontvoeringen en foltering.

Verzoekster benadrukt dat zijzelf de bewijzen heeft bijgebracht van de oproepingen van haar echtgenoot en een medisch attest dat zijn verwondingen aantoonde naar aanleiding van geweldplegingen bij zijn arrestatie.

Verzoekster voert aan dat zij en haar gezin de bescherming niet konden invoeren van de autoriteiten van haar land, wat (zie verzoekschrift, p. 4) *“minstens kadert in de subsidiaire beschermingsstatus”*.

Wat betreft de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande het aantal arrestaties van haar echtgenoot, merkt zij op dat dit gegeven moeilijk in aanmerking kan worden genomen in het licht van haar andere verklaringen.

Verzoekster legt de vaagheid in haar verklaringen uit door te wijzen op het feit dat zij door haar man niet echt inhoudelijk op de hoogte werd gebracht van zijn precieze problemen omwille van zijn werk voor de televisiezender IstV in Grozny. Volgens verzoekster wilde haar man haar daar ook niet mee belasten, vermoedelijk om te vermijden dat zij bij een verhoor verkeerde of gevaarlijke verklaringen zou afleggen.

Verzoekster wijst er op dat zij daarentegen wél kon vermelden dat haar echtgenoot, zoals hij haar had toevertrouwd, valse verklaringen had moeten afleggen.

Verzoekster voegt er nog aan toe dat het niet abnormaal is dat zij tijdens haar verblijf in België geen navraag heeft gedaan bij haar man in Finland, gezien zij als vrouw in de Tsjetsjeense maatschappij, vaak buiten dergelijke kwesties wordt gelaten; er wordt haar dan ook ten onrechte door de commissaris-generaal een ongeïnteresseerde en nalatige houding verweten.

Volgens verzoekster gaat de bestreden beslissing volledig voorbij aan de impact van haar vlucht uit Tsjetsjenië, aan het gescheiden zijn van haar man en zoon die in Finland verblijven en de traumatische ervaringen van de arrestaties van haar echtgenoot, haar zoon, de foltering en mishandelingen.

Verzoekster voert nog aan dat het feit dat zij vaag zou zijn over haar persoonlijke problemen moeilijk tot het besluit kan leiden dat haar relaas geen geloofwaardigheid verdient.

Verzoekster verklaart dat zij met betrekking tot haar reisroute afhankelijk was van een passeur en zich absoluut geen vragen heeft gesteld omtrent de verschillende landen die zij is doorgereisd.

Verzoekster voegt er nog aan toe dat haar verklaringen dienen te worden bekeken in het licht van haar scholingsgraad.

Verzoekster stelt dat er geen enkel onderzoek is gevoerd naar haar concrete mogelijkheden van bescherming tegen het optreden van de autoriteiten van haar land.

Verzoekster laat nog gelden dat de authenticiteit van de verschillende neergelegde stukken ten onrechte in twijfel wordt getrokken; de bestreden beslissing gaat ervan uit dat het valse documenten betreft zonder enige motivering.

Verzoekster verwijst naar de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen en stelt dat haar het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven van zodra haar asielrelaas coherent overkomt.

Verzoekster vraagt van haar de status van vluchteling te erkennen of haar minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Ondergeschikt vraagt verzoekster het dossier terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is. De Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

De Raad wijst er ook op dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoekster er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanhaalt dat niet wordt betwist dat haar echtgenoot en haar zoon momenteel in Finland verblijven en de commissaris-generaal hierover nadere informatie had dienen op te vragen, antwoordt de Raad dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker,

de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen.

Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt.

De Raad voegt hier aan toe dat in geen geval van de commissaris-generaal kan worden verwacht informatie op te vragen bij de Finse autoriteiten aangaande de echtgenoot en zoon van verzoekster.

De Raad herhaalt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

2.6. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas heeft besloten.

Vooreerst stelde de commissaris-generaal een aantal belangrijke tegenstrijdigheden vast tussen verzoeksters opeenvolgende verklaringen op het Commissariaat-generaal:

“Zo verklaarde u tijdens uw eerste interview dat uw man zeker drie keer werd gearresteerd (CGVS 24/01/12 p.20), terwijl u tijdens het tweede interview beweert dat er maar twee arrestaties plaatsvonden (CGVS 2/03/12 p.13). Toen u werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaarde u dat u zich slechts twee arrestaties herinnert (CGVS 2/03/12 p.13). Dit kan echter niet aangenomen worden als een afdoende verklaring van de vastgestelde inconsistentie. Tijdens uw eerste interview bevestigde u namelijk twee keer dat een derde arrestatie heeft plaatsgevonden en ook verklaarde u dat de laatste arrestatie kort na de tweede arrestatie plaatsvond (CGVS 24/01/12 p.20). Dat u zich een maand later niets meer van die derde arrestatie zou herinneren is niet aannemelijk, waardoor deze tegenstrijdigheid ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw problemen.”

Verzoekster beperkt zich in haar verweer in haar verzoekschrift louter tot het zich niet akkoord verklaren met en het tegenspreken van bovenstaande vaststellingen van de commissaris-generaal en beweert louter dat ten onrechte veel belang wordt gehecht aan deze tegenstrijdige verklaringen.

Dit is geen dienstig verweer.

Verder stelde de commissaris-generaal in de bestreden beslissing nog correct vast dat verzoekster onaannemelijk vaag bleef met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van haar asielrelaas:

“Zo verklaart u dat uw man problemen kreeg omwille van zijn werk voor de televisiezender IsTV in Grozny. In 2008 heeft hij daar ontslag genomen omwille van problemen met zijn baas, maar u weet niet welke problemen dat waren, want uw man heeft u dat niet gezegd (CGVS 2/03/12 p.4). Eind 2010 zou uw man dan ernstige problemen hebben gekregen met de autoriteiten omwille van zijn job bij IsTV en moest hij valse verklaringen afleggen. U kunt echter niet zeggen waarover die valse verklaringen gingen. Toen u werd de vraag werd gesteld waarom u hierover niet hebt geïnformeerd, verklaarde u dat u hierover niets hebt gevraagd aan uw man, want u was meer geïnteresseerd in uw kind (CGVS 2/03/12 p. 6). Deze uitleg overtuigt echter niet. U verklaarde namelijk dat u sinds enkele weken opnieuw contact hebt met uw man (CGVS 2/03/12 p. 3), waardoor u ruimschoots de mogelijkheid had om essentiële details betreffende de problemen van uw man te weten te komen, hetgeen u nagelaten hebt. Deze ongeïnteresseerde en nalatige houding tast uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw problemen verder aan. Eveneens hebt u onaannemelijk weinig kennis over de omstandigheden waarin de arrestaties van uw man plaatsvonden. U weet namelijk niet wanneer de verschillende arrestaties plaatsvonden, door wie uw man werd gearresteerd, en hoeveel tijd er was tussen de verschillende arrestaties (CGVS 24/01/12 p.19; CGVS 2/03/12 p.9,15). U kan ook niet vertellen wanneer u precies is gevlucht, of hoeveel tijd er zat tussen de laatste arrestatie van uw man en zijn vertrek uit Tsjetsjenië (CGVS 2/03/12 p.14) Dat u zo weinig kennis heeft over de problemen van uw man is opvallend, zeker aangezien de problemen van uw man aan de basis liggen van uw verklaarde problemen vandaag.”

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanhaalt dat zij niet inhoudelijk door haar man op de hoogte werd gesteld van zijn precieze problemen, dat haar echtgenoot haar daar ook niet mee wou belasten vermoedelijk om te vermijden dat zij bij een verhoor verkeerde of gevaarlijke verklaringen zou afleggen en dat zij enkel valse verklaringen had moeten afleggen omdat hij haar dit gezegd had, doet zij enkel een aantal beweringen.

Dit is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt derhalve aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekster met haar uitleg dat het niet abnormaal is dat zij verder geen navraag heeft gedaan bij haar echtgenoot -die in Finland verblijft- sinds haar verblijf in België; gezien zij als vrouw in de Tsjetsjeense maatschappij, vaak buiten dergelijke kwesties wordt gelaten, niet verder komt dan een loutere bewering welke niet door concrete gegevens ondersteund wordt.

De Raad is de mening toegedaan dat verzoekster een aantal post factum verklaringen doet die duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen in een poging om de vaagheden alsnog te vergoelijken.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift nog laat gelden dat de bestreden beslissing volledig voorbij gaat aan de impact van haar vlucht uit Tsjetsjenië, de scheiding van haar echtgenoot en zoon die in Finland verblijven en de traumatische ervaringen, folteringen en mishandelingen, antwoordt de Raad dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven, en dit ongeacht de eventuele traumatische ervaring. De verwijzing door verzoekster naar de impact van de gebeurtenissen is bijgevolg niet bij machte om de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen en onwetendheden in haar hoofde te verklaren.

Verder merkte de commissaris-generaal nog correct op dat verzoekster ook met betrekking tot haar persoonlijke problemen erg vaag bleef.

Zo verklaarde verzoekster dat er vanaf januari 2011 regelmatig mannen langskwamen bij haar, maar dat zij niet weet van welke dienst die mannen waren en hoe vaak ze zijn langsgeslagen.

Wat betreft de convocatie die verzoekster eind september 2011 op haar naam ontving, verklaarde zij niet te weten welke dienst die convocatie kwam brengen, wanneer deze werd gebracht, wat er op die convocatie stond, waarvoor verzoekster werd opgeroepen en of waar zij naartoe moest.

Verzoekster komt in haar uitleg in haar verzoekschrift weerom niet verder dan het zich niet akkoord verklaren met de vaststellingen van de commissaris-generaal waar zij in haar verzoekschrift aangeeft dat (zie p. 5) *“verzoekster zich inderdaad de details van de oproeping die de directe aanleiding was van haar vertrek kan herinneren of hoeveel mannen vanaf januari 2011 regelmatig langskwamen of hoe vaak,... moeilijk tot de conclusie kunnen leiden dat de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekster dient te worden aangetast.”*

De vaststellingen in de bestreden blijven hun geldigheid behouden.

Tenslotte besloot de commissaris-generaal in de bestreden beslissing nog terecht dat de door verzoekster beschreven reisroute weinig overtuigend is:

“Uit uw relaas blijkt dat u met de auto van Grozny naar België bent gereisd. Onderweg bent u een keer veranderd van auto. U verklaart dat u uw reispaspoort aan een van de chauffeurs had afgegeven, maar u kan zich niet herinneren dat zij uw reispaspoort ergens heeft moeten tonen (CGVS 24/01/12 p.14). Ook weet u niet via welke landen u naar België bent gekomen (CGVS 24/01/12 p.15), waar u van wagen hebt gewisseld, verklaart u dat u geen enkele grenscontrole hebt gepasseerd en weet u niet hoeveel voor uw reis werd betaald (CGVS 24/01/12 p.16). Uw uitleg overtuigt echter niet.”

Verzoeksters verweer dat zij met betrekking tot haar reisroute afhankelijk was van een passeur, zich absoluut geen vragen heeft gesteld omtrent de verschillende landen die zij is doorgereisd en haar verklaringen dienen te worden bekeken in het licht van haar scholingsgraad, wordt niet aangenomen om de schamelheid van haar verklaringen te vergoelijken.

De Raad benadrukt vooreerst dat van verzoekster kan verwacht worden dat zij haar ongewone en bijzondere reis kan toelichten en minstens weet moet hebben van welke landen en plaatsen zij doorreisde, quod non in casu.

De Raad voegt hier aan toe dat ook van een persoon met een geringe opleiding -verzoekster verklaarde evenwel haar middelbaar onderwijs te hebben beëindigd (zie “vragenlijst” van 4 januari 2012)- mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende coherente en duidelijke informatie te geven omtrent belangrijke feiten en gebeurtenissen die te maken hebben met haar asielaanvraag.

Aangezien de gestelde vragen verband houden met verzoeksters afgelegde reisweg, kunnen de onwetendheden geenszins worden verklaard door haar lage scholingsgraad.

De Raad benadrukt dat een lage scholingsgraad de verstandelijke vermogens niet aantast en verzoekster geenszins aantoonde dat zij niet over de verstandelijke vermogens beschikt om vragen te beantwoorden betreffende haar ondernomen reis.

Dat verzoekster bijna geheel onwetend is over haar reisweg, keert zich dan ook tegen haar geloofwaardigheid.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift nog opwerpt dat de authenticiteit van de verschillende neergelegde stukken door de commissaris-generaal ten onrechte in twijfel wordt getrokken en hij ervan uit gaat dat het valse documenten betreft zonder te motiveren, doet zij niets anders dan de vaststellingen van de commissaris-generaal tegenspreken. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk op afdoende manier heeft uiteengezet waarom hij geen bewijswaarde toekent aan de neergelegde stukken, in casu fotokopieën.

De Raad wijst er nog op dat, waar in het verzoekschrift gesteld wordt (zie p. 6) dat er door de commissaris-generaal geen enkel onderzoek werd gevoerd naar haar mogelijkheden van bescherming in concreto tegen de handelingen van haar eigen autoriteiten, het aan verzoekster zélf toekomt om aan

te tonen dat de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade. Verzoekster is hier in gebreke gebleven.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich in haar verzoekschrift voor het overige beperkt tot het aanhalen van een vrees voor vervolging.

De Raad wijst er echter op dat dit op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen -ook al moet niet bewezen worden dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden- en verzoekster dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. Verzoekster blijft hier ook in gebreke.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Verzoekster kan zich evenmin steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij, wanneer zij naar haar land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. of b. van vreemdelingenwet.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De Raad deelt op basis van de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier, het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.8. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoren op 24 januari en 2 maart 2012 op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster werd opgeroepen voor twee verhoren, dat zij tijdens deze verhoren, bijgestaan door haar advocaat, de kans kreeg om haar asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat de verhoren plaatsvonden met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

2.9. De Raad is van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE